

fra Syd skød sig ind mellem Skibberups kullede Strandbakker og de flade, idylliske Skovskrænter ovre i Nabosognet Kyndløse. Han blev staaende her paa Strandens solgnistrende Sand, støttet til sin Stok, og fortabte sig i ubestemte Fremtids-Drømmerier. Han fulgte med Øjet sine gamle Venner, de sølvhvide Maager, der stumme kredsede omkring et Punkt i Luften, som om de tav med en vigtig Hemmelighed. Han stirrede ud over den vide, blanke Havflade, ud mod de fjerne, blaalige Skybjærge, der nu og da løftede sig over Horisonten og derpaa langsomt sank ned igen. Det var, som om et luftigt Skønhedsrige et Øjeblik steg lokkende frem af Dybet og atter svandt bort. Det var som at se koglende Skikkelser vinke og forsvinde . . . eller som i Drømme at høre fjerne Stemmer kalde og sagte dø hen. Hvorfor sørge? syntes de at sige. Hvorfor slæbe sig træt paa andres Byrde? Kast din tunge Pilgrimsstav og kom herud, hvor Glæden bor højt over Skyen, og hvor Jammeren skjuler sig i de mørke Dale, saa ingen ser den. Kom herud, hvor Livet er en festlig Hvile omkring sprudlende Kilder og Dans paa grønne Enge. . . .

Han vaagnede med et Ryk af sine Drømmerier og forlod Stranden. Dagen begyndte at hælde; det var Tid at komme hjem.